

άνθρωπότητα, πού θὰ μᾶς δώση τὸν τύπο της στὸ τέταρτο μέρος μὲ τὸ παραμῦθι τοῦ Ἀδάκρουτου καὶ τῆς Ἀγέλαστης σύμβολα τῶν γυναικῶν, τῶν σκληρῶν, τῶν Ἀφεντανθρώπων, πού πλάθει μὲ κάποια μακρυνὴ ἐπίδραση τοῦ νιτσεϊκοῦ ὑπερανθρώπου. Μέσα σ' αὐτὰ τὰ τέσσερα μέρη γεφυρώνονται οἱ ἀντιφάσεις καὶ ἐξηγεῖται ὁ πρωτεῖσμός τοῦ Παλαμᾶ, Ἀρνητῆς καὶ δημιουργός, χαλαστής καὶ οἰκοδόμος, ἄθεος καὶ θρησκός, ἐθνικιστῆς καὶ διεθνιστῆς, χριστιανός καὶ εἰδωλολάτρης, ἀναρχικός καὶ ὑποταγμένος — αὐτὰ ὅλα εἶναι στιγμιαῖες φάσεις, πού συνθέτει σ' ἀπόλυτη ἐνότητα, ὁ σκοπὸς τοῦ ἀδιάκοπου ἀγῶνα: Ἡ ἀναγέννηση τῆς Ἑλλάδας μέσα σ' ἓναν κόσμον ἀλήθειας καὶ ὁμορφιάς. Ἄν ὁ ποιητῆς δὲν ἔφθασε νὰ πατήσει τίς κορυφές πού ἀτένιζε, ὅμως ἔδειξε κάποιους δρόμους πρὸς αὐτὲς μὲ τὴν ἡρωϊκὴ του προσήλωση στὴν καλλιέργεια τῆς ἐθνικῆς μας γλώσσας καὶ τῶν ἐθνικῶν ἀξιών. Ἡ ἑλληνικὴ νεότης ἄς ἐμπνευσθεῖ ἀπὸ τὸ μεγάλο παράδειγμα του καὶ ἄς ἀγωνισθεῖ, ὅπως ἐκεῖνος, γιὰ μιὰ καινούργια Ἑλλάδα, ἐξαγνισμένη ἀπὸ τὰ πάθη, ἀδελφωμένη, φωτεινὴ καὶ ἀνυψωμένη στὴ θέση πού ταιριάζει στὴ δοξασιμένη της Ἱστορία καὶ στὰ πρόσφατα λαμπρὰ κατορθώματα. Ἀτενίζοντας πρὸς τίς ὑψηλές κορυφές, ἄς λέει μὲ τὸν ποιητὴ μαζί:

«Καθὼς ἡ πρώτη ἀκτῖνα τ' οὐρανοῦ
φωτίζει ἐσᾶς, πρὶν φωτιστοῦν οἱ κάμποι,
Θέλω καὶ ἐγὼ μέσ' στὸ δικό μου νοῦ
τὸ φῶς τ' ἀληθινὸ νὰ πρωτολάμπει!»

ΕΙΔΙΚΑΙ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΕΙΣ ΒΙΒΛΙΩΝ

Ὁ *Γενικός Γραμματεὺς* κ. Γεώργ. Οἰκονόμος εἰσηγεῖται περὶ τοῦ ἄρτι ἐκδοθέντος ἔργου τοῦ κ. Τάκη Σακελλάριου: «Ἑλλὰς καὶ Ἀθλητισμός».

Ἔχω τὴν τιμὴν νὰ προσφέρω εἰς τὴν Ἀκαδημίαν ἕξ ὀνόματος τοῦ κ. Τ. Σακελλάριου, ὑποδιευθυντοῦ τῆς Ἀκαδημίας Σωματικῆς ἀγωγῆς, τὸ ὑπ' αὐτοῦ νεωστὶ ἐκδοθὲν βιβλίον «Ἑλλὰς καὶ ἀθλητισμός» 1947, τὸ ὁποῖον ἔχει κυρίως σκοπὸν διδακτικὸν καὶ ἀποβλέπει εἰς τὴν εὐρύτεραν ἀνάπτυξιν τοῦ ζητήματος ὅτι ἡ Ἑλλὰς ὑπῆρξεν ἡ κοιτὶς τοῦ ἀθλητισμοῦ καὶ τοῦ γνησίου ἐκείνου ἀθλητικοῦ πνεύματος, τοῦ κρατήσαντος τοὺς Ἕλληνας κατὰ τοὺς μακροὺς χρόνους τῆς ἀκμῆς αὐτῶν μακρὰν πάσης ἐπαγγελματικῆς χροιάς τῶν ἀθλητικῶν ἀγώνων, ἥτις κατόπιν ἐπελθοῦσα ἐνόθευσε τὸ Ὀλυμπιακὸν πνεῦμα καὶ ἠλλοίωσε τὸν πανελλήνιον ἀθλητισμόν. Εἶναι δὲ λυπηρὸν ὅτι καὶ οἱ νεώτεροι ἢ σύγχρονοι Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες κινδυνεύουν νὰ ἀποβοῦν κέντρα ἀμίλλης ἐπαγγελματικοῦ ἀθλητισμοῦ, ὅστις εἶναι ἀπόλυτος ἄρνησις τοῦ ἀκραιφονοῦς ἀρχαίου ἑλληνικοῦ φιλάθλου πνεύματος καὶ κατ' ἀκολουθίαν τῶν θαυμαστῶν ἐκείνου ἀποτελεσμάτων ἐπὶ τοῦ συν-

όλου τοῦ πληθυσμοῦ ὡς πρὸς τὴν εὐρυθυμον τοῦ σώματος ἀνάπτυξιν.

Ὁ συγγραφεὺς πραγματεύεται περὶ τοῦ Κοητουκκηναϊκοῦ ἀθλητισμοῦ, περὶ τοῦ Ὀμηρικοῦ ἀθλητισμοῦ καὶ περὶ τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἀθλητισμοῦ ἐν σχέσει πρὸς τὴν θρησκείαν, τὴν φιλοσοφίαν, τὴν ἀγωγὴν, τὴν αἰσθητικὴν, τὴν κοινωνίαν καὶ τὸν πολιτισμὸν καθόλου, ἔχει δὲ ὑπ' ὄψει εὐρείαν ξένην βιβλιογραφίαν, εἰς τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ προστεθοῦν τὸ κλασσικὸν σύγγραμμα τοῦ Grasberger: *Erziehung und Unterricht im Klass. Altertum*, τοῦ Bruno Schröder: *Der Sport im Altertum* κ. ἄ. τινά.

Τὸ θέμα του διεξάγει ὁ συγγραφεὺς μὲ πολλὴν ἀγάπην καὶ ἐνθουσιασμόν, ὁ ὁποῖος συχνάκις ἐξογκοῦται εἰς ἔντονον λυρισμόν, ἀπρόσφορον καὶ βλαβερόν εἰς πραγματείαν ἱστορικῶν θεμάτων οἷον καὶ τὸ τοῦ ἀθλητισμοῦ. Ἡ λιτότης εἶναι ἀδελφὴ, ἂν μὴ μήτηρ, τῆς σαφηνείας. Ὁσαύτως πολὺν θὰ συνετέλει εἰς τὴν ὄλην ἐκθεσιν τῶν πραγμάτων ὁμοιογενεστέρα γλῶσσα ἄνευ μεταπτώσεων καὶ δυσκόλων συμβιβασμῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπιτείνουν τὴν σοβοῦσαν γλωσσικὴν ἀναρχίαν.

Κατὰ τὰ ἄλλα ὁ συγγραφεὺς μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας ἐπωφελεῖται τῆς ξένης βιβλιογραφίας καὶ ἰδίᾳ τῶν συγγραμμάτων τοῦ Gardiner καὶ τοῦ Hyde, οἱ ὁποῖοι ἐμβριθῶς ἐπραγματεύθησαν περὶ τῶν συναφῶν ζητημάτων, ἔχοντες ὡς πολῦτιμον ἐφόδιον τὴν εὐρείαν ἀρχαιολογικὴν αὐτῶν προπαιδείαν, ἡ ὁποία εἶναι ἀπαραίτητος προϋπόθεσις τῶν τοιούτων μελετῶν.

Ἐν παρόδῳ σημειῶ ὅτι οἱ Ἀχαιοὶ δὲν εἶναι τὸ πρῶτον Ἑλληνικὸν φύλον, τὸ κατελθὸν ἀπὸ βορρᾶ, ἀλλὰ τὸ δεύτερον. Οἱ Ἴωνες ἦλθον πρῶτοι κατὰ τὴν κρατοῦσαν σήμερον γνώμην. Ἐπίσης τὸ ἐλεφάντινον ἀγαλμάτιον τοῦ Τορόντο δὲν θεωρεῖται ὑπὸ πάντων γνήσιον. Εἰς τοιαύτας περιπτώσεις εἶναι ἀναπόφευκτος ἡ συνεργασία μετ' ἀρχαιολόγων, οὕτω δὲ θὰ ἀπεφεύγετο καὶ τις παρουσιαζομένη ἀνωμαλία κατὰ τὰς παραπομπὰς οἷον CIA. CIG καὶ συλλογὴ ἐπιγραφῶν κ. ἄ. ὡς καὶ παραπομπὰ εἰς παλαιὰ συγγράμματα περὶ μνημείων, τὰ ὁποῖα εἶναι προσιτὰ εἰς νεώτερα καὶ ἀριώτερα συγγράμματα.

Ἄλλὰ παρὰ πάντα ταῦτα τὸ σύγγραμμα τοῦ κ. Σακελλαρίου θὰ ἀναγνωσθῆ μετ' ὠφελείας ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων, θὰ γίνῃ δὲ ἀκόμη ὠφελιμώτερον ἐν νέᾳ ἐκδόσει, διὰ τῆς προσθήκης νέων φροντίδων. Ἄλλ' ἐκεῖνο, διὰ τὸ ὁποῖον οὐδεὶς ἔπαινος εἶναι ἐπαρκής, εἶναι ἡ λαμπρὰ ἐμφάνισις τοῦ βιβλίου καὶ εἰς ἐκτύπωσιν καὶ εἰς εἰκόνας, μάλιστα δὲ καὶ ἐγχρώμους ἐπιτυχεστάτας, αἱ ὁποῖαι καὶ καλλιτεχνικῶς μορφώνουν τὸν ἀναγνώστην. Κατὰ τὸ σημεῖον τοῦτο λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν κρατουσῶν σήμερον συνθηκῶν, ἡ ἐμφάνισις τοῦ βιβλίου ἀποτελεῖ ἄθλον τοῦ συγγραφέως.